

Abstrakt

V této práci analyzuji a problematizuji přístup Francise Fukuyamy k posthumanizmu, který je vyjádřen převážně v knize *Our Posthuman Future* (2002). V ní Fukuyama varuje před pravděpodobným nepříznivým dopadem potenciální biotechnologické revoluce, která by mohla umožnit snadný přístup k manipulaci s lidským genomem, pomocí praktik jako je genetická modifikace nebo lidské klonování. Fukuyamův hlavní předpoklad je, že všichni členové společnosti musí splňovat jistá ohraničená kritéria humanity k tomu, aby si byli rovni, protože když různí lidé nabudou odlišné „lidské přirozenosti,“ výsledkem bude stratifikace, nezvratitelná nerovnost a možná dokonce třídní válka. Z toho důvodu Fukuyama volá po preventivní regulaci genetické manipulace, aby se předešlo „posthumanitní budoucnosti.“ Tuto teorii dávám do kontrastu s názory vybraných transhumanistických a feministických teoretiků. Dále se věnuji beletrii, konkrétně románové trilogii *Lilith's Brood* (1987-1989) od Octavie Butler a románu *Never Let Me Go* (2005) od Kazua Ishiguro. Vycházejíc z těchto zdrojů vyvozují, že Fukuyamova pozice je škodlivě vylučující, rozdělující a kontraproduktivní v tom, že ve snaze zajistit svobodu a rovnost vykresluje potenciálně posthumánní subjekty jako fundamentálně podřadné, čímž v principu popírá vlastní projekt a odhaluje svůj předsudek ohledně toho, co konstituuje morálně cennou identitu a subjektivitu.

Klíčová slova: posthumanismus, lidská přirozenost, Faktor X, dystopie, transhumanismus, Octavia Butler, Kazuo Ishiguro